

Stále ešte platí: Skutok sa nestal

Nekončiaci sa príbeh jednej z najväčších káz v dejinách Slovenskej republiky.

Prípád Hedvigy Malinovej Žákovej je obrovskou traumou tejto spoločnosti. Tak sa vyjadrila hneď po prvom rokovaní novej vlády Lucia Žitňanská, ministerka spravodlivosti. Tento štvrtok je medzníkom, kedy uplynulo presne desať rokov od odštartovania jednej z najzávažnejších káz v novodobých dejinách Slovenskej republiky.

Piatok, 25. august, rok 2006: Dvadsaťriročná študentka chce prejsť cez Brezový háj v Nitre na katedru maďarského jazyka a literatúry. Čaká ju štátnica. Cestu jej skrižia dvaja holohlaví mladíci. Zmlátia ju, dokopú, okradnú, blúzku popíšu protimaďarskými nápismi, zvalia do trávy... Mladá žena maďarskej národnosti dobehne na katedru, kde ju v zúboženom stave uvidí pracovníčka katedry, dvaja jej kolegovia a asi sedem študentov. Končí v nemocnici.

Meno Hedviga vzápätí skloňuje celé Slovensko. Incident sa odohráva v čase eskalujúceho napätia medzi krajinou pod Tatrami a Maďarskom. Predchádzajú mu svojské vyjadrenia vtedajšieho šéfa SNS Jána Slotu, verejné pálenie vlajky našich maďarských susedov i trhanie veľkouhorskej mapy. Ani extrémisti z druhej strany sa nenechávajú zahanbiť. Svojimi posolstvami postriekajú múr pred našim veľvyslanectvom vo Budapešti, na futbalovom zápase rozvinú transparenty „fuck Slovakia“, či „Slováci, navždy zostanete našimi otrokmi“.

Sú tri mesiace po parlamentných voľbách, ktorých suverénnym víťazom je strana sociálnej demokracie Smer. Zostavuje aj novú koaličnú vládu spolu s SNS a Mečiarovým LS-HZDS a čerstvý predseda vlády Robert Fico musí kvôli nacionalistom čeliť tvrdej kritike zo zahraničia.

Premiér a minister v role sudcov

Dva týždne po nitrianskej udalosti sa navonok nič nedeje. Pred verejnosťou mlčí polícia i študentka. Dvanásteho septembra však prichádza s mediálnou megabombou sám premiér v spoločnosti ministra vnútra Roberta Kaliňáka. Pred televíznymi kamerami ako z rukáva sypú šokujúce argumenty: Nepotvrtili sa uvádzané zranenia, ani vaginálne krvácanie. K niektorým poraneniam prišlo, nemohli však nastať pri útoku. Hoci pršalo, blúzka bola suchá a znalec nezistil stopy poranenia. Analýza DNA preukázala, že sliny na poštovej známke na obálke, v ktorej poštou doručili ukradnuté doklady, patrili Malinovej. A tak ďalej, a tak ďalej. Dokonca aj hanlivé nápisy si pravdepodobne vyhotovila ona sama.

Obaja protagonisti počas tlačovej konferencie dokonca ukázali novinárom inkriminovanú blúzku. Hoci pri dnešných prípadoch majú plné ústa o nezaujatosti a nezávislosti vyšetrovacích orgánov, vtedy sa nikto nepozastavil nad tým, že dôkazný materiál si „požičali“ z vyšetrovacieho spisu. Ich verdikt bol definitívny a ostrý ako rez skalpelom: Malinová je klamárka. Polícia vyšetrovanie zastavila, keďže „skutok sa nestal“.

V krajine, v ktorej vymysleli po únose syna bývalého prezidenta Michala Kováča termín „samoúnos“ nie je udivujúce, že vzniklo nové slovičko – „samozbitie“.

Buď domov, alebo do basy

Svoju riadnu dávku oleja do ohňa priliala aj sama Malinová,

keď o deň neskôr prelomila mlčanie a na tlačovej konferencii v Dunajskej Strede sa vydala napospas novinárom. Psychicky na dne prišla v spoločnosti svojho advokáta Gáboru Gála. Na niektoré otázky odpovedala so slzami v očiach, iné odmietla komentovať. Niečo si pamätala, niečo nie. „Potiahli ma za vlasy, dostala som facku, krvácal mi nos... potom stojím v burine, kázali mi vyzliecť sako, dať dolu náušnice, pančuchy... Ležím v tráve, je mi hrozná zima, dávam si dolu mokré topánky, začnem bežať, neviem kam...“ Podľa jej slov sa jej policajti pri výsluchu vyhrážali. „Šiesti na mňa kričali, že keď sa priznám, môžem ísť domov, ak nie, pôjdem do basy.“

Vystupovanie Malinovej však bolo také nepresvedčivé a zmätené, že pri odchode zo sály by ste skôr našli ihlu v kope ako človeka, ktorý by jej uveril. Kauza sa spolitizovala na plné obrátky a neunikla pozornosti ani zámoriu. Dokonca podľa portálu WikiLeaks, aj americká ambasáda mala o kauze znalosti. Zdroj zo slovenského ministerstva vnútra ju údajne informoval, že útočníci svojej obeti spôsobili len menšie poranenia. Malinová ich chcela zveličiť, lebo sa obávala, že nebudú stačiť na to, aby sa polícia útoku venovala.

Bez konca

Gálovo právne zastupovanie svojej klientky trvalo len niekoľko desiatok hodín. Prevzal ho piešťanský právnik Roman Kvasnica. Prípád by pravdepodobne zapadol prachom, keby sa 6. októbra neobjavilo trestné oznámenie a orgány činné v trestnom konaní nezačali Malinovú stíhať za krivú výpoveď a krivú prísahu. Nasledovali roky priesťahov, právnych potýčok, snáh o preskúmanie duševného stavu obvinenej i dezinformácií.

Len nepatrný obrat v celej kauze znamenal zmier, keď kabinet Ivety Radičovej pristúpil na dohodu s Malinovou pred Európskym súdom pre ľudské práva a 28. septembra roku 2011 v tajnosti odsúhlasil oficiálne ospravedlnenie Hedvige, ktorá sa na oplátku zriekla žaloby v Štrasburgu a prípadného odškodného.

Neskutočných deväť rokov trvalo, kým sa prípad dostal k mužom v talároch – Okresný súd v Nitre vytýčil prvé pojednávanie na september minulého roka. Predchádzala mu žaloba prokurátora generálnej prokuratúry, ktorá uzrela svetlo sveta až v roku 2014. Vtom čase sa už obvinená presťahovala do Maďarska, kde aj prijala štátne občianstvo. Bývalý minister spravodlivosti Tomáš Borec krátko pred odchodom zo svojej funkcie preto súhlasil, aby sa prípad presunul k našim južným susedom.

Hedviga Malinová Žáková je dnes už matkou troch detí. Rozsudku sa doposiaľ nedočkala.

*Tento článok ste dočítali vďaka tomu, že ste predplatiteľom
Hospodárskych novín. Ďakujeme, že podporujete kvalitnú
žurnalistiku.*

Denný prehľad správ emailom
Dostávajúte každý deň nové informácie zo sveta
politiky, ekonomiky a biznisu.

Pred zadaním e-mailovej adresy si prečítajte [pravidlá ochrany osobných údajov a používania cookies](https://hnonline.sk/gdpr). (<https://hnonline.sk/gdpr>) Súhlas na odobranie noviniek môžete kedykoľvek odvolať.